

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/107/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5814010139
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Polka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5814010139.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Polku a sudcov JUDr. Adriany Gallovej a JUDr. Vladimíra Kuráka, na neverejnom zasadnutí konanom 5. decembra 2017 prejednal odvolanie podané prokurátorom proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, č.k. 9T/33/2014-67 zo dňa 21.2.2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 9T/33/2014 z 21.2.2017.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec v r a c i a súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo, č.k. 9T/33/2014-67 z 21.2.2017, bol obžalovaný Q. F. podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodený spod obžaloby pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

„že dňa 13.12.2006 okolo 21:30 hod. prišli za P. M., nar. XX.XX.XXXX na osobnom motorovom vozidle bielej farby typu Pick up nezisteného evidenčného čísla, s jej súhlasom ju odviezli do rodinného domu č. XXX/XX na ul. T. v N., dobrovoľne požila nimi ponúknutý alkohol, obv. V. T. jej povedal, aby si vyzliekla nohavice, čo aj urobila, obv. Q. F. odišiel z obývačky preč, obv. V. T. jej povedal, aby si vyzliekla aj nohavičky, čo aj urobila, si sadla na gauč a zvalila sa do ležiacej polohy, pretože vzhľadom na požitý alkohol už nevládala sedieť, obv. V. T. prišiel k nej, vyzliekol si nohavice a slipy, pričom jeho penis bol stoporený, P. M. sa chcela postaviť, avšak nevládala, zostala ležať na chrbte, jednu nohu mala na gauči a druhú na podlahe, obv. V. T. si ľahol na ňu a ona mu povedala, že to nechce, na čo obv. V. T. nereagoval a pohlavným údom do nej vnikol a začal robiť kopulačné pohyby následne došlo k jeho vyvrcholeniu. Keď sa obv. V. T. obliekol a odišiel fajčiť, vošiel do obývačky Q. F., P. M. stále ležala na gauči, pretože bola nevládna, obv. Q. F. si vyzliekol rifle aj slipy, penis si dráždil rukou, až kým ho nemal stoporený a potom si na ňu ľahol a vnikol nim do jej pošvy a začal robiť kopulačné pohyby a následne došlo k jeho vyvrcholeniu“,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. súd prvého stupňa odkázal poškodenú P. M. s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 21.2.2017 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, jeho odôvodnení a po poučení o opravnom prostriedku obžalovaný uviedol, že sa vzdáva práva podať odvolanie aj za všetky oprávnené osoby, obhajca obžalovaného uviedol, že sa vzdáva práva podať odvolanie a prokurátor zahlásil odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku aj voči konaniu, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku.

Dňa 15.8.2017 súdu prvého stupňa bolo doručené odôvodnenie odvolania podané prokurátorom, ktorý v odvolaní uviedol nasledovné argumenty:

„1/ konaním, ktoré vyhláseniu napadnutého rozsudku predchádzalo, došlo k vážnemu procesnému pochybeniu, ktoré malo za následok porušenie rovnosti strán konania v neprospech prokurátora a po takto vykonanom hlavnom pojednávaní nemohol byť vynesený zákonný rozsudok ani v prípade, ak by jeho výroky samotné boli vecne správne a zodpovedali inak právnomu poriadku.

2/ nestotožňujeme sa s vecným odôvodnením napadnutého rozsudku, ktoré súd prezentoval v dvoch odsekoch na strane 4 rozsudku.

Ad 1/ Na hlavnom pojednávaní dňa 21.02.2017, po oboznámení listinných dôkazov, som súdu navrhol vykonanie legitímneho dôkazu a to vyžiadať spisové materiály v zbíhajúcich sa trestných veciach, ktoré boli vtom čase predložené inému súdu, tiež vyčkať na právoplatnosť predtým vyhláseného rozsudku v inej trestnej veci. Poukazujem na skutočnosť, že išlo o také elementárne podklady, že nebolo ani potrebné, aby ich niektorá strana navrhla, súd si ich mal zabezpečiť sám tak, ako to štandardne robí vo všetkých veciach, kde je potenciálny súbeh trestných činov v rôznych trestných veciach, čiže aj možnosť uloženia súhrnného trestu. Rovnako je zákonným postupom, ak bol voči obžalovanému vyhlásený zbíhajúci sa rozsudok v inej trestnej veci, ktorý ešte nie je právoplatný, že súd vyčká na právoplatnosť tohto rozsudku a až potom sám rozhodne.

Aj napriek vyššie uvedeným skutočnostiam, súd zamietol návrhy prokurátora s odôvodnením, že tieto spisy nie je potrebné zabezpečiť, pretože obžalovaného treba aj tak oslobodiť (zrejme zo záznamu hlavného pojednávania). V dôsledku tohto postupu som nemal možnosť v záverečnej reči navrhnúť obžalovanému zákonný trest pre prípad, že bude uznaný vinným, neboli totiž vykonané podstatné dôkazy, ktoré by umožňovali takýto trest určiť.

Považujem za úplne neprijateľné, aby súd odmietol legitímny návrh strany konania na vykonanie dôkazu s odôvodnením, že aj tak rozhodne v jej neprospech. V danom prípade ide o situáciu ešte problematickejšiu z dôvodu, že predsedníčka senátu takto zamietla návrh prokurátora ešte pred tým, než vôbec mohol senát, ktorému predsedala, pristúpiť k porade a hlasovanie o rozsudku.

Som presvedčený, že horeuvedeným postupom súdu boli priamo porušené zásady uvedených v§ 2 ods. 7, ods. 10, ods. 14 Trestného poriadku. Je zjavné, že došlo k hrubému narušeniu kontradiktórnosti hlavného pojednávania, rovnosti procesných strán a predovšetkým spochybneniu nestrannosti súdu.

Ad 2/ Odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý prezentoval súd, nezodpovedá podľa môjho názoru vykonanému dokazovaniu. Som si plne vedomý, že bývalý spoluobvinený V. T. bol na základe totožného dôkazného stavu spod obžaloby právoplatne oslobodený, čo však nemožno mechanicky preniesť na obž. Q. F., resp. odmietnuť možnosť správnosti podanej obžaloby.

Súd v spomenutých dvoch odsekoch odôvodnenia napadnutého rozsudku úplne opomenul vyhodnotiť podstatný dôkaz, ktorým bol znalecký posudok PhDr. Oľgy Filkovej. Znalkyňa celkom jednoznačne konštatovala u poškodenej P. M. deficit intelektu, ktorý jej bráni zvažovať rozhodnutia nad rámec základných úkonov, ako sú základy čítania a písania. Rozhodovanie v sexuálnom živote vysoko presahuje rámec intelektuálnych možností poškodenej. Toto je zrejme aj z infantilnosti výpovede poškodenej, ktorá celú situáciu evidentne nepochopila v úplnom rozsahu ani do svojho vypočítania na hlavnom pojednávaní.

Súd účelovo poukazoval len na otázku vážne mieneného odporu voči súložiu a otázku bezbrannosti odbil len poukázaním na schopnosť poškodenej sa obliecť a nechať odvieť na autobusovú stanicu, kde si privolať taxík. Ustálená súdna prax (napr. R 6/1984) však hovorí, že stav bezbrannosti iného môže byť spôsobený aj duševnou poruchou, v dôsledku ktorej poškodená osoba nechápe zmysel páchatel'ovho konania a nie je schopná posúdiť potrebnosť odporu proti požadovanej súložiu. O zneužitie bezbrannosti teda ide aj vtedy, ak páchatel' vie o danom stave poškodenej osoby a zámerne ho využije na uskutočnenie súložie.

Počas skutku, ktorý je predmetom obžaloby, došlo ku kumulácii dvoch faktorov, ktoré urobili poškodenú z pohľadu § 199 Trestného zákona úplne bezbrannou. Už uvedená rozumová zaostalosť tu bola kombinovaná s požitím alkoholických nápojov. Treba podotknúť, že tento stav obžalovaný cielene vyvolal a poškodená mu nebola neznámou osobou, čiže o jej hendikepe veľmi dobre vedel. Napokon, rozumové schopnosti poškodenej boli zjavné už po niekoľkých minútach jej výsluchu na hlavnom pojednávaní. Je nemožné, aby ktokoľvek kto pozná poškodenú hoci len niekoľko desiatok minút, mohol túto považovať za osobu, schopnú sa rozhodovať v sexuálnej oblasti. Preto sa javí postup obžalovaného ako zámerný, s cieľom ľahkého uspokojenia svojich sexuálnych potrieb na žene, ktorá v dôsledku rozumovej zaostalosti a požitia alkoholu nemala šancu obžalovanému niečo odoprieť a zvažovať v celom rozsahu situáciu, v ktorej sa ocitla.

Som ďalej presvedčený, že spôsob, akým súd zľahčil postavenie poškodenej ako zdravotne postihnutej osoby a nepriznal jej trestnoprávnu ochranu, porušuje práva základné práva P. M. a je napr. v rozpore s čl. 16 ods. 2, 5 Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím, publikovaného pod č. 317/2010 Z.z.

Na základe horeuvedených skutočností navrhujem odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol“.

Súdny spis neobsahuje vyjadrenie obžalovaného Q. F. k odôvodneniu odvolania prokurátora.

Z hľadiska procesného odvolací súd postupoval podľa § 326 ods. 1 písm. b) Tr. por., pretože napadnutý rozsudok trpí vadami, ktoré nemožno odstrániť na verejnom zasadnutí.

Krajský súd, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolanie prokurátora bolo podané včas, v lehote stanovenej § 319 Tr. por., odvolanie prokurátora je odvolaním podaným oprávnenou osobou v zmysle § 307 ods. 1 písm. a) Tr. por., pričom z obsahu odôvodnenia odvolania vyplýva, že bolo podané v neprospech obžalovaného (§ 308 ods. 1 Tr. por.) a obsah odvolania prokurátora spĺňa náležitosti stanovené § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por.

Krajský súd zároveň zistil, že nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd považuje odvolanie prokurátora za dôvodné a s jeho argumentmi, ktoré uvádza v odvolaní pod bodom Ad 2/ sa stotožňuje.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Trestný poriadok teda ustanovuje, že primárnym cieľom zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci je umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Súvisí to s predmetom zákona a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie páchatel'ov a uskutočnenie spravodlivého procesu.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Orgány činné v trestnom konaní a súd teda hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia (voľného uváženia), ktoré však neznamená možnosť ľubovôle z ich strany, ale musí byť založené na logickom úsudku vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých dôkazov získaných a vykonaných zákonným spôsobom.

Hodnotenie dôkazov súdom sa musí premietnuť aj do odôvodnenia rozsudku, pričom podľa § 168 ods. 1 Tr. por. ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa tiež právo strán konania na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Je korelátom práva strán konania prednášať návrhy, argumenty a námietky, aby na ne dostali primeranú odpoveď. Nutnosť odôvodniť súdne rozhodnutie je daná rovnako vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný, ale že rozhodovanie

súdu je kontrolovateľné verejnosťou. Je rovnako predpokladom toho, aby strany konania mohli účinne uplatňovať opravné prostriedky, ktoré majú k dispozícii.

Týmito zásadami sa súd prvého stupňa neriadil, jeho rozhodnutie je prinajmenšom predčasné, hodnotenie dôkazov jednostranné a dôvody napadnutého rozsudku nie sú kompatibilné s jeho výrokom.

Súd prvého stupňa svoje skutkové a právne názory v odôvodnení písomného vyhotovenia odvolaním napadnutého rozsudku v podstate nasledovne uviedol:

„Z vykonaného dokazovania, najmä z výpovede poškodenej mal súd za preukázané, že táto po požití alkoholu nevládala klásť odpor voči obžalovanému, iba mu hovorila, že to nechce. Napriek jej tvrdeniu, že nevládala, sa po vykonaní súložie obliekla a nechala sa odviezť na autobusovú stanicu, odkiaľ si sama bez pomoci privolala taxík. Preto je súd toho názoru, že za daných okolností mala poškodenej svoje správanie plne pod kontrolou. Taktiež nebola preukázaná nemožnosť jej komunikácie, keďže si sama dokázala privolať taxík. Súd je toho názoru, že poškodenej v čase, keď mala byť na nej proti jej vôli vykonaná súlož, nevykazovala žiadne znaky bezbrannosti, keďže s obžalovaným komunikovala. Súd rovnako poukazuje aj na to, že poškodenej spáchanie skutku neoznámila ihneď potom, ako malo ku nemu dôjsť a to aj napriek tomu, že mala pri sebe mobilný telefón. Naopak, predmetný skutok nahlásila až jej matka štyri mesiace po jeho spáchaní.

Na základe týchto skutočností, keďže v predmetnej veci nebolo spoľahlivo a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutočne došlo k vykonaniu súložie obžalovaného s poškodenej, nakoľko z vykonaných dôkazov nebolo preukázané, že súlož bola vykonaná proti vôli poškodenej, nebol preukázaný vážne mienený odpor poškodenej a taktiež nebola preukázaná bezbrannosť poškodenej“.

Na jednej strane teda súd prvého stupňa tvrdí v rámci svojich skutkových záverov, že poškodenej po požití alkoholu nevládala klásť odpor voči obžalovanému, iba mu hovorila, že to nechce, ale zároveň úplne v protiklade tvrdí, že z vykonaných dôkazov nebolo preukázané vykonanie súložie proti vôli poškodenej, nebol preukázaný vážne mienený odpor poškodenej a taktiež nebola preukázaná bezbrannosť poškodenej.

Takéto odôvodnenie nezodpovedá výroku rozsudku súdu prvého stupňa, z ktorého vyplýva aplikácia § 285 písm. a) Tr. por., teda nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Krajský súd poukazuje na to, že § 199 ods. 1 Tr. zák. sa nezmieňuje o požiadavke fyzického odporu obete a definuje znásilnenie spôsobom, ktorý sa výrazne nelíši od ustanovení definujúcich trestný čin znásilnenia v krajinách, ktoré poskytujú ochranu práva ženy slobodne rozhodnúť o svojom sexuálnom živote.

Je síce pravdou, že prokurátor v obžalobe č. 2Pv 191/07-20 zo 4.12.2007 použil nesprávnu tzv. právnu vetu, keď tvrdí, že obžalovaný V. T., resp. Q. F. násilím donútil ženu k súložu. Takémuto právnomu záveru nezodpovedá skutková veta obžaloby.

Súd prvého stupňa ale nebol viazaný právnym názorom prokurátora, ktorý vyplýva z obžaloby, a preto ak venoval v dôvodoch svojho rozhodnutia pozornosť len existencii vážne mieneného odporu ženy voči súložu a nevenoval dostatočnú pozornosť aj inému spôsobu spáchania trestného činu znásilnenia (kto na taký čin využije jej bezbrannosť) jeho rozhodnutie je prinajmenšom predčasné.

Krajský súd uznáva, že okresný súd čelil ťažkej úlohe, pretože bol konfrontovaný s dvomi protikladnými verziami udalostí a malým množstvom priamych dôkazov. Krajský súd je toho názoru, že v praxi môže byť niekedy ťažké preukázať nesúhlas pri absencii „priameho“ dôkazu, ako sú stopy po násilí alebo priami svedkovia. V okolnostiach prípadu je odvolací súd toho názoru, že súd prvého stupňa nedostatočne posúdil dôveryhodnosť vzájomne si odporujúcich výpovedí a jeho prístup bol reštriktívny a prakticky povyšoval „kladenie odporu“ pri znásilnení do pozície definujúceho prvku skutkovej podstaty trestného činu. Málo sa zaoberal zraniteľnosťou poškodenej, ktorá vyplýva z jej veku a osobitných psychologických faktorov na jej strane.

Krajský súd si je vedomý ťažkostí, ktorým orgány činné v prípravnom konaní, ale i sudy čelia pri riešení sexuálnych zločinov, ktoré sú zvyčajne zahalené tajomstvom a ktoré sú často pre strach alebo z iných

dôvodov oznamované veľmi neskoro na vykonanie celkového potvrdzujúceho lekárskeho vyšetrenia. V mnohých prípadoch je tak jediným alebo rozhodujúcim dôkazom na usvedčenie obžalovaného výpoveď obete, ako tomu je aj v prejednávanej veci. V záujme spravodlivosti je potom treba starostlivo porovnať obe verzie skutočností, ktoré sa do značnej miery u všetkých troch zúčastnených V. T., Q. F. a P. M. zhodujú, ale rozchádzajú sa v otázkach bezbrannosti poškodenej P. M. a k využitiu stavu poškodenej na vykonanie súložie obžalovaným J. F..

Konanie obžalovaného J. F. (ale i M. T.) sa vyznačovalo sofistikovanosťou od samého začiatku. Cielene si vybrali na zábavu poškodenú (výpoveď M. T. z 23.8.2007), obžalovaný J. F. sa predstavil poškodenej cudzím menom, s poškodenou nešli na miesto prístupné verejnosti, ale odviezli ju do rodinného domu. Opakovane nalievali poškodenej do pohára rôzne druhy alkoholických nápojov (víno, destiláty), pričom nemožno vylúčiť zmiešavanie destilátov a vína do jedného pohára (výpoveď poškodenej z 25.5.2007). Podľa vlastného vyjadrenia obžalovaný J. F. a M. T. pili menej, pričom je nesporné, že obžalovaný J. F. počas „zábavy s poškodenou“ riadil motorové vozidlo, keď išiel nakúpiť ďalšie víno a destilát a M. T. riadil motorové vozidlo po skončení „zábavy s poškodenou“, ktorá mala trvať cca dve hodiny medzi 21.00 až 23.00 h., keď mal poškodenú odviezť na autobusovú stanicu.

Popísané správanie obžalovaného J. F. a M. T. bolo „zábavou“ len z ich pohľadu, ale nie z pohľadu poškodenej. Podľa názoru odvolacieho súdu účastníci „zábavy“ mužského pohlavia konali cielene, aby dostali poškodenú do stavu bezbrannosti v dôsledku nadmerného požitia alkoholických nápojov, čo sa im aj podarilo. Za tohto stavu potom vytvárali odchádzaním po jednom do kotolne situáciu, keď každý (obžalovaný J. F. a M. T.) zostal s poškodenou sám. Po dvoch hodinách takejto „zábavy“ odviezli obžalovaný J. F. a M. T. poškodenú na autobusovú stanicu.

Krajský súd nemá dôvod neveriť poškodenej, že k pohlavnému styku s obžalovaným došlo, napriek tomu, že s ním nesúhlasila a nemá dôvod neveriť, že poškodená svoj verbálny nesúhlas s pohlavným stykom prejavila dostatočne a vzhľadom k svojmu stavu (ovplyvnenie alkoholom) sa nemohla účinne brániť fyzicky.

Pri hodnotení výpovede poškodenej nemožno opomenúť závery znalkyne PhDr. O. Filkovej, podľa ktorých poškodená prežitú udalosť reprodukuje pravdivo a nie je u nej všeobecná tendencia klamať.

Krajský súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa napadnutý odvolaním prokurátora z hľadiska vyhodnotenia zisteného skutkového stavu trpí vadami, ktoré zákonodarcu predpokladá v ustanovení § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. por., a preto mu nezostalo nič iné, len rozsudok okresného súdu na podklade odvolania prokurátora zrušiť a vrátiť mu vec na nové prejednanie a rozhodnutie postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), § 321 ods. 1 Tr. por.

Úlohou súdu prvého stupňa bude vysporiadať sa so všetkými pre vec relevantnými skutkovými okolnosťami, dôkazy vyhodnotiť jednotlivo a v ich vzájomných súvislostiach a ďalšie rozhodnutie odôvodniť tak, aby jeho dôvody boli konzistentné s výrokom, a teda, aby neboli arbitrárne, ale preskúmateľné.

Podľa § 327 ods. 1 Tr. por. súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

K odvolacím dôvodom prokurátora pod bodom Ad 1/ treba uviesť, že je plne v kompetencii konajúceho súdu rozhodnúť, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nepovažuje pre svoje rozhodnutie za potrebné. Odvolací súd až po analýze rozhodnutia súdu prvého stupňa a konania, ktoré mu predchádzalo môže rezultovať, že nevykonanie navrhnutých dôkazov súdom prvého stupňa ovplyvnilo súdne rozhodnutie do takej miery, že ho treba pre nezákonnosť zrušiť.

Skutočnosť, že okresný súd odmietol návrh prokurátora na vykonanie ďalšieho dokazovania vyžiadanim spisov a čakaním na právoplatnosť inej trestnej veci (č.l. 61) na hlavnom pojednávaní konanom 21.2.2017 neznamená, že takto prejudikoval svoje meritórne rozhodnutie a vzhľadom na rozhodnutie okresného súdu v merite veci ani nemožno ustáliť, že namietaný postup okresného súdu odvolateľom prispel k jeho nezákonnému rozhodnutiu.

Úplne na záver odvolací súd poznamenáva, že v rozpore s § 172 ods. 5 Tr. por. písomné vyhotovenie rozsudku založené v spise (č.l. 67-69) nie je podpísané predsedníčkou senátu, ktorá skutočnosť sama osebe by nebola dôvodom na zrušenie odvolaním prokurátora napadnutého rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.